

תת"ע 3304/04/18 - מדינת ישראל נגד רונן מרטון

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 3304-04-18 מדינת ישראל נ' מרטון
לפני כבוד השופט דן סעדון

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

רונן מרטון

הנאשם

הכרעת דין

1. ביום 14.8.17 נהג הנאשם ברחוב גילדסגיים, קריית אונו, ופנה ימינה בצומת לרחוב דורי. בכיוון נסיעת הנאשם מוצב תמרור 302 ("עצור ותן זכות קדימה"). הנאשם על פי הנטען לא ציית לתמרור שכן נסע כאמור ופנה ימינה בלי לעצור את רכבו לפני קו העצירה. הנאשם הגיב לרישום הדוח באופן כפול. הוא טען תחילה כי לא הבחין בתמרור 302 אלא סבר כי מדובר בתמרור "תן זכות קדימה". כמו כן הוא טען כי ממקום עמידתה לא הייתה עורכת הדוח (להלן - השוטרת) יכולה להבחין בעבירה.

2. השוטרת העידה במסגרת פרשת התביעה ובאמצעותה הוגש הדוח (ת/1) ממנו עולה כי השוטרת הבחינה בנאשם נוסע כאמור מבלי לעצור לפני קו העצירה. במסגרת פרשת ההגנה העידו הנאשם ועד הגנה נוסף. על פי גרסת עד ההגנה, בעת האכיפה כלפי הנאשם הייתה השוטרת עסוקה ברישום דוח לו כך שלא הייתה יכולה להבחין בנאשם עובר את העבירה המיוחסת לו.

דין והכרעה

3. לאחר ששמעתי את העדויות ועיינתי במסמכים מצאתי לקבוע כי המאשימה הוכיחה את אשמת הנאשם במידת ההוכחה הנהוגה בפלילים. אלה נימוקי ההכרעה:

4. נקודת המוצא לדין היא, כי אין חולק כי בכיוון נסיעת הנאשם כאמור מוצב תמרור 302 וכי במקום קיים קו עצירה. הנאשם הודה במפורש בקיומו של תמרור 302 ("יש שם ימינה עם תמרור 'עצור' ע' 3 ש' 20). בדיון ההקראה הנאשם כפר אמנם בביצוע העבירה אך במסגרת כפירתו הודה בעובדת קיומו של קו עצירה במקום. בלשון הנאשם "עצרתי לפני קו העצירה ולאחר מכן גלשתי עד למצב בו היה לי שדה ראייה" (ע' 1 ש' 9-10; ההדגשות בהכרעת

הדין הוספו). כיוון שהנאשם הודה בקיומו של קו עצירה רואים עובדה זו כמוכחת כלפיו (יעקב קדמי, **על סדר הדין בפלילים**, 1370 (2009)).

תקנה 64 (ד) לתקנות התעבורה קובעת את חובתו של נהג הנדרש לציית לתמרור 302: **"נוהג רכב המתקרב לצומת שלפניו מוצב תמרור המציין חובה לעצור, יעצור במקום שיוכל לראות את התנועה בדרך החוצה ואם סומן קו עצירה - לפני קו העצירה, וייתן את זכות הקדימה לרכב אחר המתקרב או הנכנס לצומת מכביש אחר"**

4. נמצא, כי על מנת לעמוד בדרישת תקנות התעבורה היה על הנאשם לעצור את רכבו לפני קו העצירה. מה הוכח במקרה זה? השוטרת חזרה על הגרסה שפורטה בת/1. הנאשם לעומת זאת ציין כי עצר את רכבו לפני מעבר חצייה. כאשר נשאל אם לפני מעבר החצייה קיים קו עצירה השיב כי אינו יודע ומכל מקום אחרי מעבר החצייה לא קיים קו עצירה ("אני אמור לעצור לפני מעבר החצייה. אחרי מעבר החצייה אין קו עצירה... אני לא יודע אם יש שם קו עצירה לפני מעבר החצייה" ע' 4 ש' 16 ו- 19). גרסה זו שמציג הנאשם מהווה נסיגה מן הגרסה אותה הציג בכפירתו ולפיה עצר את רכבו בקו העצירה ולאחר מכן גלש עד שיכול היה לפנות ימינה בבטחה. על פי הגרסה שהציג הנאשם בעדותו הוא עצר לפני מעבר חצייה בשעה שהוא אינו יודע לומר אם היה קיים לפניו קו עצירה ולאחר מכן גלש עד שהיה יכול לפנות ימינה בבטחה לרחוב דורי. מעבר לכך שגרסת הנאשם בדיון ההוכחות סותרת את גרסתו בדיון ההקראה, אני סבור כי קבלת גרסת הנאשם בדיון ההוכחות ממוטטת את הגנתו שכן על פי גרסת הנאשם כאמור אין שום ראיה שהנאשם עצר את רכבו לפני קו עצירה שכן לא זכור לנאשם אם לפני מעבר החצייה קיים קו עצירה ולאחר מעבר החצייה הנאשם מאשר כי לא עצר עד שפנה ימינה לרחוב דורי.

5. הנאשם העלה שתי טענות עיקריות נוספות ולפיהן השוטרת ממקום עמידתה לא הייתה יכולה להבחין בביצוע העבירה וכי במועד האכיפה הייתה השוטרת עסוקה ברישום דוח לעד ההגנה. אני דוחה טענות אלה מן הטעמים הבאים: בפתח דיון ההוכחות הועמד הנאשם על חובתו לחקור את השוטרת בכל עניין השנוי מבחינתו במחלוקת שאם לא כן יחשב כמסכים לאמור בעניין זה בגרסת השוטרת. הנאשם נמנע מסיבותיו מלחקור את השוטרת בחקירה נגדית בנוגע למקום בו עמדה בעת האכיפה ובנוגע למעשיה אותה עת. הנאשם ציין כי מצויות ברשותו תמונות המלמדות כי ממקום עמידתה לא הייתה השוטרת יכולה להבחין בעבירה אך הוא מעולם לא הציג תמונות אלה לשוטרת או לבית המשפט ולא נתן לשוטרת הזדמנות להגן על עמדתה בפני טענה זו. בדברי הנהג בת/1 ציינה השוטרת כי אחת מתגובות הנאשם לרישום הדוח הייתה כי לא הבחין בכך שמדובר בתמרור 302 וסבר כי מדובר בתמרור "תן זכות קדימה". גם תגובה זו לא טרח הנאשם לחקור את השוטרת. ההלכה היא כי "היריב חייב במסגרת החקירה שכנגד לחקור את העד במישרין ובמפורש בקשר לכל נושא שיש לגביו מחלוקת... על כן כאשר לא מציגים לעד שאלות בחקירה שכנגד בקשר לנושא מסוים ההנחה היא - בהיעדר הסבר סביר אחר - כי אין חולקים על דברי העד באותו נושא ואפילו מוסברת אי ההתייחסות יש לה משקל לטובת גרסת העד באשר באותה נקודה לא הייתה לעד הזדמנות "להגן" על עמדתו" (יעקב קדמי, **על הראיות**, ע' 1949 (2009)). זהו גם המצב המשפטי בענייננו. הימנעות הנאשם מלהציג לשוטרת שאלות בעניין יכולתה להבחין בעבירה ממקום עמידתה ובדבר מעשיה בעת אכיפת העבירה נשוא ת/1 מנעו מן השוטרת "להגן" בבית המשפט על העמדה המובעת בת/1 ומנעו מבית המשפט אפשרות להתרשם ולהסיק מסקנות מעדות זו.

6. לסיכום: גרסת הנאשם לפיה עצר לפני קו העצירה ולאחר מכן גלש עד שפנה ימינה לרחוב דורי קרסה תחתיה מן הטעם שהנאשם כלל לא זכר אם לפני מעבר החצייה שלפניו עצר סומן קו חצייה. טענות הנאשם בנוגע להיעדר יכולת השוטר להבחין בעבירה ממקום המצאה ובנוגע לעיסוקה בעת האכיפה כעולה מעדות עד ההגנה נדחות מן הטעם שהנאשם לא טרח לחקור את השוטר בעניינים מהותיים אלה במסגרת החקירה הנגדית.

המסקנה העולה מכל המקובץ היא, כי המאשימה הוכיחה את אשמת הנאשם במידת ההוכחה הנדרשת. אשר על כן ולאחר שהזהרתי עצמי כי גרסת התביעה נשענת על עדות יחידה אני מרשיע את הנאשם במיוחס לו בכתב האישום.

ניתנה היום 8 יולי 08 יולי 2018, במעמד הצדדים